

Mihailo Kandić

MIODRAG MLAĐOVIĆ, Objekti i grafike

Galerija Narodnog muzeja, mart–april 2007.

Pre ove izložbe, Miodrag Mlađović (1960), jedan od glavnih predstavnika savremenog "beogradskog grafičkog kruga", izlagao je u Kragujevcu 2001. godine. Bila je to izložba objekata, koji su nastajali po principima koje je umetnik primenio i na delima sa najnovije izložbe. No, primetne su i razlika, ali uglavnom u prezentaciji i raznolikosti materijala. Najnovija postavka, na primer, nije svedena samo na objekte, kao 2001. Na kragujevačkoj izložbi 2007. pored objekata su i grafike, kao i "trodimenzionalne slike", koje je možda sam umetnik nazvao objektima ali o čijoj "pripadnosti" mediju može postojati dilema. Kritičar bi prepoznao postavku sa objektima, trodimenzionalnim slikama i grafikama.

Svaku od ove tri forme ispoljavanja svoga angažmana Mlađović je vrlo decidirano sproveo. Objekti su zaista objekti, trodimenzionalni reljefi (parafraze mnoštva "negativnih volumena" Henri Mura), ako se tako mogu nazvati oprostorene "skulpture" od zavarivanog metala (uglavnom "gvožđa" koje se upotrebljava pri gradnji, armiranju betona). Ovi objekti su osposobljeni da samostalno, poput skulpture, žive u sopstvenom prostoru i prostoru koji ih mora okruživati da bi bili to što jesu, trodimenzionalni, skulpturalni, prostorni. No, oni imaju još jednu dimenziju koju je Mlađović izdašno pokazivao još na izložbi 2001. Onu postmodernističku, relativizujuću, arbitralnu, nestalnu ili promenljivu. Naime, Mlađovićem objekt nema fiksiran "izgled", nema lice i naličje tradicionalne

skulpture. Njegov objekt ima svojstvo neprekidne promenljivosti, neograničeno bogatstvo vizura, koje se ne otkriva samo promenom uglova posmatranja. To neograničeno obilje vizuelno, ali i vizibilnog, kako bi rekao Kosta Bogdanović, dobija se i pomeranjem svetlosnog izvora koji osvetljava objekat. Tako se, pored fizičkog dela, samog objekta, Mlađovićevo delo može identifikovati i kao virtualno, koje nastaje ili nestaje aktiviranjem ili gašenjem svetlosnog izvora (galerijskog reflektora, ili nekog drugog izvora svetlosti). Tako nastaje i svojevrsni "crtež" Mlađovića, koji u organskoj povezanosti sa objektom, ove "objekte" čini novim medijskim delom, kome treba pronaći adekvatan naziv. Postmoderna je pokušala sa malo uopštenijim definicijama – miks medij.

Trodimenzionalne slike Mlađovića su isto što i njegovi objekti, samo manjih dimenzija, sa "ramovima" koji ove umanjene objekte Mlađovića čine pikturalnijim, naročito kada se sasvim približe podlozi na kojoj su, i, kao veliki objekti, pružaju mogućnost višeznačja, koliko vizuelnog, toliko i kontekstnog, odnosno konceptualnog. Još više kada je podloga bojena. Grafike su nešto drugo, nešto treće, zapravo, na ovoj izložbi bogatoj "materijom i materijalom". To su "prave" grafike, pojedine kompjuterizovane, nisu samo izvedene tradicionalnim grafičkim tehnikama (suva igla?), ali je u osnovi i ove grafike, i trodimenzionalne slike, i samih objekata, jedva ćete poverovati, jedan modernistički relikv – sam crtež. Oprostoren (fizički, kao objekt) ili virtuelan (senka). Crtež je i početak i kraj objekata, trodimenzionalne slike, takođe grafike Mlađovića, koje je pokazao u kragujevačkoj Galeriji Narodnog muzeja 2007. godine

